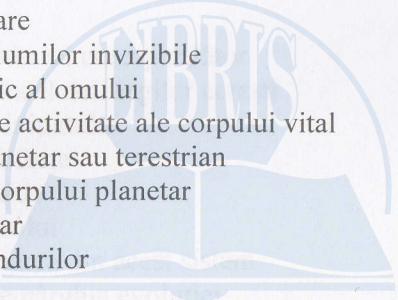


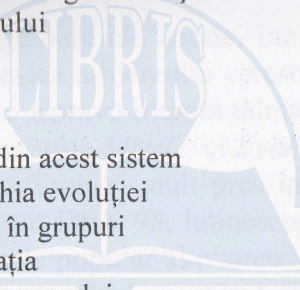
DIN TAINILE VIETII ȘI ALE UNIVERSULUI

PROF. SCARLAT DEMETRESCU

- 
- 5 Precuvântare
 - 7 Existența lumilor invizibile
 - 11 Corpul fizic al omului
 - 20 Centrele de activitate ale corpului vital
 - 30 Corpul planetar sau terestrian
 - 33 Funcțiile corpului planetar
 - 38 Corpul solar
 - 39 Corpul gândurilor
 - 47 Moartea
 - 52 Actul morții
 - 69 Concluzii
 - 70 Judecata duhului
 - 73 Viața duhului în spațiu
 - 76 Ocupația duhului în spațiu
 - 83 Reîntruparea
 - 93 Argumente aduse în sprijinul legii reîntrupării
 - 100 Probele reîntrupării
 - 107 Procesul reîntrupării
 - 120 Experiența lui Bouvier
 - 124 Destinul omului
 - 125 Influența gândurilor, dorințelor și faptelor în formarea destinului
 - 135 Destinul colectiv
 - 137 Când își termină omul existența pământească?
 - 140 Se cere tăcere inițiatului
 - 142 Pământul este scena iar oamenii sunt actorii
 - 143 Cerul trebuie să aibă legături cu omenirea trupească
 - 145 Omul evoluează pe mai multe planete și sisteme solare
 - 147 Combinarea fluidelor
 - 151 Totul a provenit din concentrarea fluidului primordial
 - 153 Materializarea din Tibet
 - 155 Omul a trecut prin trei faze în existența sa pe Pământ
 - 156 Duhul își construiește viitorul creier conform destinului său
 - 160 Duhul nu mai revine pe urmele evoluției sale
 - 161 Trecutul și viitorul
 - 163 Fiecare om are un veghetor
 - 164 Visul
 - 167 Idei despre creație
 - 169 Ierarhia cerească
 - 171 De ce a venit pe Pământ marele Guvernator solar?
 - 173 Combinarea și asimilarea fluidelor

- 175 Evoluția duhurilor planare
- 176 Din ce e format un duhu?
- 178 Prăzirea și viața, deosebit de gravitatea și viața materiei vie
- 180 Evoluția de la pământ la om
- 183 Căminul gândurilor
- 184 Proiectarea duhurilor
- 185 Omul trupește este instrumentul duhurilor
- 187 Căminul activității
- 189 Căminul duhurilor
- 190 Opera mentalizării
- 194 Producerea sunetelor și vorbirii directe a duhurilor
- 198 Păzirea legilor naturii terestre, cântărea lor – necăria
- 199 Timpul științei cerești
- 201 Istoria spiritelor care au evoluat numai în spațiu, fără să se întoracă?
- 204 Duhul copil
- 205 Rădăcinile plantei înțelegerea legii divine?
- 206 Iară greșala semenului rău
- 207 Despre timp și spațiu
- 216 Văzută, auzul și simțul duhurilor
- 217 Știința divină este o unitate indivizibilă
- 218 Crearea proiectărilor duhurilor
- 219 Înțelegerea Tatălui despre tot ce se petrece în cosmos
- 219 Fortații
- 219 Fortații și duhurile s-au putut vedea
- 219 Cel trei Guvernator
- 218 Conducerea Pământului
- 220 Lumina spațială a Pământului
- 222 Botocul și cordoanelle terestre
- 223 Judecata și pedepșă
- 229 Omul trupește e instrumentul de studiu al duhurilor cerești
- 231 Lucrarea Științei Terestre
- 232 Acțiunea duhurilor
- 235 Moartea spațială
- 236 Gândirea
- 236 Ocupațiile duhurilor întrupe
- 238 Crearea duhurilor
- 240 Rolul treptatului, mângăului și al celui-de-cerești
- 241 Conducerea popoarelor
- 245 Adevărul își are gradul lui
- 246 Evoluția duhurilor

- 175 Evoluția duhurilor planetare
176 Din ce e format un fluid?
178 Pretutindeni e viață, deoarece pretutindeni există materie vie
180 Evoluția de la piatră la om
183 Cititorii gândurilor
184 Fotografiera duhurilor
185 Omul trupesc este instrumentul duhurilor
187 Cauza activității
189 Copilăria duhului
190 Opera materializărilor
194 Producerea sunetelor și vorbirii directe a duhurilor
198 Păzirea legilor aduce fericire, călcarea lor – nefericire
199 Templul științei cerești
201 Există spirite care au evoluat numai în spațiu, fără să se întrupeze?
204 Duhul-copil
205 Rugăciunea poate înlătura legea divină?
206 Iartă greșeala semenului tău!
207 Despre timp și spațiu
210 Văzul, auzul și simțul duhului
211 Scânteia divină este o unitate indivizibilă
212 Crearea premergătorilor duhurilor
213 Înștiințarea Tatălui despre tot ce se petrece în cosmos
215 Forvispiile
215 Forvispiile și duhurile s-ar putea vedea
217 Cei trei Guverneri
218 Conducerea Pământului
220 Lumea spațială a Pământului
222 Botezul și cordonul fericirii
227 Judecata și pedeapsa
229 Omul trupesc e instrumentul de studiu al duhurilor cerești
231 Lucrarea Sfintei Treimi
232 Acțiunea duhurilor
235 Moartea spațială
236 Gândirea
236 Ocupațiile duhurilor întrupate
238 Crearea duhului
240 Rolul dreptașului, stângașului și al celui-de-creștet
243 Conducerea popoarelor
245 Adevărul își are gradele lui
246 Evoluția ideilor

- 
- 249 Cauza și efectul corespunzător
250 Urmările încălcării legilor cerești
252 Formarea inițiatului
253 Ideile sunt forțe
256 Despre fluide
257 Știința Cerului
258 Luna. Plecarea din acest sistem
261 Suferința e pârghia evoluției
263 Evoluția se face în grupuri
264 Cosmosul – creația
267 Mișcarea și viața soarelui
269 Constituția soarelui
270 Sfera divină
273 Duhul uman trece prin mai multe feluri de întrupări
273 Sfera divină
276 Plecarea duhurilor de pe planeta noastră
278 Atractivul și electrivul – magnetismul și electricitatea
282 Duhul cu cele șapte învelișuri
284 Există specializare și în Cer
285 Activitatea divinului Tată central
289 Diferite categorii de eteruri
292 Eterul magnetic
294 Școala duhului se face prin memorare
296 Legea fizică și legea morală
297 Liberul arbitru
300 Două forțe concură la evoluția spiritului
301 Mecanismul gândirii
305 Omul e un mic univers
307 Cele mai bune lecții sunt câștigate prin dureri
311 Visele
314 Asocierile spațiale
316 Activitatea duhului este înscrisă în el
317 Să slăvim pe unicul Tată divin
319 Gradele spirituale se dau din planetă în planetă
322 Cele trei mari acte ale vieții umane
324 Îmbrăcarea duhului cu șapte învelișuri
327 Civilizația de altădată
328 Civilizațiile din alte timpuri – potopul
329 Pregătirea pentru plecare
330 Progresul e continuu, dar în valuri

- 333 Cele trei categorii de duhuri
335 Soarele – razele cosmice
337 Lumina și căldura de la suprafața pământului
340 Spațiile sunt pline de unde-gânduri
342 Intuiția
345 Trecerea materiei prime prin cele patru stări: fluidică, gazoasă, lichidă și solidă
347 Ierarhia duhurilor planetei noastre
349 Ideea este o ființă
352 Adevărul deplin și adevărul redus
353 Crearea plantelor, animalelor și a omului
357 Ierarhia în lumea duhurilor albe
358 Mănuirea fluidelor
361 Întâi a fost creația fluidică, apoi cea solidă
363 Propagarea Adevărului
364 Forma corpurilor cerești
365 Duhul pleacă neștiutor de la Centru și se înapoiază în glorie spirituală
366 Știința revelată va lumina lumea
367 Totul evoluează
370 Formarea Sferei divine
375 Reîntruparea este un examen necesar colectivității
376 Construirea mineralelor, vegetalelor, animalelor și a omului
378 Creația Centrului
380 Evoluția se face individual, dar și în colectiv
382 Ciclurile evolutive
384 Totul s-a născut din particule haotice
385 Apariția omului pe Pământ
386 În esența sa, duhul este format din trei particule
389 Lumile se conduc prin puterea sugestiei
391 Particulele vii *alfa*, *beta* și *gama*
394 În Cer se face teorie, iar pe pământ – aplicarea teoriei cerești
396 Orice duh transmite și recepționează idei
398 Sfera divină și familia umană
400 Boala duhului
405 Creatorii centrali
406 Tatăl periferic
409 Enunțurile Tatălui, Fiului și Sfântului Duh
419 Cele trei zone ale Gloriosului periferic
421 Totul trăiește în sânul Tatălui
422 Gloriile spirituale ale unicului Tată divin
423 Ultimul meu cuvânt

Precuvântare

M-am hotărât să dau la iveală acest tratat pentru ca cititorul să-și potolească întrucâtva „setea de cunoaștere” a marilor mistere care ne înconjoară.

Știi de pe acum că cititorului îi va veni în minte întrebarea: dar de unde știe autorul acestei cărți de aceste mistere ale universului?

Întrebarea e firească și merită să aibă un răspuns: prezenta lucrare este fructul comunicărilor spiritelor superioare, lumini ale spațiilor infinite, cunoștințe ce au fost date la câțiva iubiți, frați ai lor de pe pământ. La aceste comunicări am adăugat și din ceea ce s-a scris până acum.

Așadar, prezenta lucrare este un mănunchi de cunoștințe adunate din diferiți autori, din afirmările marilor lucizi spiritali pe care i-a avut pământul până acum, dar mai ales din comunicările ce le-am primit de la marile lumini cerești.

Desigur, cele ce vor fi descrise în acest tratat vor trece de înțelegerea mulțimii. Numai sufletele mai evolute le vor înțelege, aprecia, sorbi cu nesăț, până la ultima pagină. Cei ne ajunși la nivelul acestor destăinuiri, vor zâmbi, socotindu-le ca fantezii, ca rătăcirii ale unor minți bolnave. Acestora le recomand cu insistență să închidă cartea, și să n-o mai citească, căci, în adevăr, le tulbură mintea și mersul vieții lor.

Dea Domnul ca lumina, ca adevărurile expuse în această carte, să se reverse în sufletele semenilor mei și ca razele lor binefăcătoare să-i conducă pe calea binelui și a iubirii.

Ce minte redusă avea omul mii și mii de ani îndărăt! Ce greu își ducea el trailul; prin câte suferințe nu a trecut omenirea, urcând treaptă cu treaptă până să ajungă la libertatea de azi, la înțelegerea lucrurilor, la cunoștința legilor fizice, chimice, mecanice, biologice, care domină și conduc lumile fizice!

Când compari viața omului primitiv cu a celor din țările civilizate de astăzi, constați o prăpastie imensă. În adevăr, omul în primele timpuri, fu așa de neștiutor că își ducea viața aproape ca un animal. Gol, flămând, gonit de fiare, omul rătăcea când pe marginea mărilor, ca să culeagă ceea ce valurile îi aruncau – plante sau animale – când prin păduri ca să culeagă fructele arborilor, când prin câmpii unde smulgea rădăcinile și tulpini-

le suculente ca să-și astâmpere foamea. Azi, se răsfață în locuințe comode, ba chiar somptuoase. Azi își procură hrana chiar peste necesar. Azi se împodobește cu haine scumpe și mintea lui se înalță de la preocupările animalice de altădată, la chestiuni subtile, invenții minunate, descoperiri științifice, probleme ce merg până la infinit: suflet, nemurirea lui, Dumnezeu, Creatorul lumilor!

Și cu toată această ascensiune înfinită a minții omenești, savantul care se adâncește în studiul materiilor și al forțelor ce o animă, constată, că pe măsura cercetărilor sale este înconjurat de o infinitate de probleme, de o nesfârșită serie de mistere.

Da. Suntem foarte departe de unde am pornit, dar mult mai este până la ajungerea finalului, progresului dat acestui glob terestru, pe care viețuim.

Astăzi, putem să vorbim cu ai noștri de peste mări și țări prin telegraful fără fir. Astăzi, ascultăm muzica de prin alte țări și orașe, stând culcați în patul nostru. Astăzi, zburăm ca păsările cerului și străbatem cu submarinele prin fundul mărilor ca și peștii. Ne minunăm de câte știm, de câte am realizat. Și cu toate acestea, atâtea probleme se mai pun minții omenești, atâtea probleme așteaptă soluția lor, încât ne îngrozim de numărul și adâncimea lor.

Am putea face o comparație: știm atâtea astăzi cât o picătură de apă față de apa dintr-un ocean fără țărături. Știm multe, dar, cu toate acestea, față de cele ce mai trebuie să aflăm, putem spune că nu știm nimic!

Mii și mii de ani îndărăt, în Asia de sud și nord estul Africii, spiritul omenesc, grație naturii fericite, a unui pământ fertil, al unui climat cald, a unei rase de oameni ce își trag originea din noaptea vremurilor, s-a luminat, a avansat și a emis idei și cunoștințe, care prin adâncimea lor, prin justetea lor, prin înălțimea lor spirituală, ne umilesc pe noi europenii, care ne credem promotorii civilizației, luminătorii omenirii!

E adevărat, însă, că acele cunoștințe înalte nu le posedă toată lumea, poporul întreg, ci numai preoșimea, și dintre aceștia numai cei ce ocupau treptele superioare. Ele se transmiteau mereu inițiaților, ce aveau destinația de a urca treptele ierarhice a'le preoșimii.

Poporului neștiutor i se făceau servicii, care impresionau, li se comunicau preceptele morale și cunoștințe folositoare, care

făceau pe omul simplu să vadă lumea și adevărul sub forme voalate și să vadă în preot pe conducătorul vieții lui pământe-ne. Cunoștințele reale, în toate domeniile nu se comunicau vulgului, sub pedeapsă de moarte.

„Adu-ți aminte, fiul meu, spunea preotul Brahman, noului inițiat, că nu este decât un singur Dumnezeu, suveran al lumilor, principiul tuturor lucrurilor, pe care tu să-l adori, în secret. Dar, să știi, de asemenea, că aceasta este un mister, care nu trebuie niciodată să fie dezvăluit vulgului stupid. Dacă tu, totuși, o vei face, să știi, că te vor lovi cele mai mari nenorociri”. Numele Tatălui creator, cel secret știut numai de preoți și pronunțat numai în serviciile și rugăciunile lor, era cuvântul AUM.

„Sfânta silabă, compusă din trei litere A-U-M în care trinitatea vedică este cuprinsă, trebuie a fi păstrată secretă”, spune marele legislator Manu, care a trăi cu mii de ani înapoia vremilor noastre.

Această idee de a păstra cunoștințele înalte numai pe seama celor puțini și inițiați o găsim mai încoace, dar totuși cu mii de ani mai înapoi, la vechii perși, în cartea Zend-Avesta.

„Curatul, sfântul, spiritul primordial al universului, și-o spun deslușit, o înțelepte Zoroastru, exista înainte de cer, de apă, de pământ, de foc, de plante și animale, înainte de omul sfânt, înainte de toate”.

Asemenea cunoștințe nu trebuiau să le știe decât magii, preoțimea înaltă a vechilor perși. Vulgul nu trebuia să afle de asemenea cunoștințe, sub pedeapsa de a fi torturat până la nebunie, ori supus morții.

Și, aceleași idei de secret al cunoștințelor mai înalte le găsim și la evrei, la iluminatii lor mediumi care spuneau inițiatilor lor, relativ la pasajele privitoare la Mischna (viața spirituală superioară): „Este oprit a spune chiar unei singure persoane din Mercaba (atributele ființei nevăzute). Numai dacă ai în fața ta un bătrân inteligent îți este permis a-i comunica, în secret, și numai ceva din capitolele ei”.

Din această mică expunere și din alte multe pe care nu le mai enumerăm, se vede preocuparea constantă marilor savanți de altă dată, de a nu spune lucruri subtile unor oameni care nu puteau pătrunde în înțelesul adânc al lucrurilor și faptelor. „Nu introdu în această știință teribilă inteligențele slabe, pen-

tru că ea poate să le conducă la nebunie” – spunea kabalistul elevului lui.

Iată, dar, trei exemple, la trei neamuri deosebite și la timpuri distanțate unele de altele, din care se poate vedea că lumea de jos avea cultul ei special, o cunoștință aparte de fenomenele din natură, de Dumnezeu, iar preoțimea superioară, stăpână absolută a tuturor bunurilor, și chiar a vieților celor de jos, avea înalte cunoștințe ale adevărurilor, ale tuturor științelor.

O condiție se cerea la toate aceste neamuri și timpuri, ca cei care căpătau cunoștințe din lumea spirituală să fie inteligenți, morali și bătrâni.

Dintre cele 350 milioane de locuitori ai Indiei numai secta Pitriș, care practică și azi comunicarea zilnică cu sufletele celor plecați din viața fizică, mai cer aceste condiții pentru a iniția un nou adept în știința secretă, a vieții și a atributelor Creatorului.

Din cele enumerate pare-se că atât în India primitivă, atât la vechii perși, la egipteni și caldei, cât și la evrei, din cele mai vechi timpuri, acest capitol al constituirii universului, al existenței lumii invizibile, al invocării și comunicării cu sufletele celor ce au trăit pe pământ, al forțelor din natură, constituia o parte extrem de secretă, plină de mister și de pericole și dată unui număr extrem de redus de inițiați.

Existau lucruri scrise, opere religioase sau filosofice ale epocilor respective, ca: Vedele, Zend-Avesta ori Biblia, pe care toată lumea le putea citi, dar știința ocultă, care avea filosofia sa, practicele ei deosebite, se dădea numai oral, de cei cunosători, celor aleși și aceștia înconjuțați de cel mai mare mister.

Centru Asiei, din noaptea veacurilor, este locul de origine al tuturor civilizațiilor lumii vechi, al credințelor și practicilor care au fost profesate în scurgerea timpurilor, rând pe rând, de toate popoarele, alterându-le pe unele, suprimând pe altele, dar găsindu-le pe toate, până la cele din ziua de azi.

Explicarea tinerii acestor cunoștințe, ca un mare secret este că ele se refereau la un domeniu înalt, al materiilor subtile, al forțelor superioare, al legilor care cârmuiesc alte lumi, cunoștințe care nu puteau fi înțelese de mintea nepregătită a omenirii, mai ales a aceleia de pe atunci.

Azi, omenirea a ajuns pe o înaltă treaptă a evoluției și din această cauză aceste cunoștințe nu mai trebuie să fie ascunse. Nu se mai șoptesc la ureche, nu se mai propovăduiesc prin păduri, prin temple, ori prin munți izolați, ca prin alte vremuri, ci se scriu și se pun la îndemâna tuturor, dar, nu pot fi înțelese, chiar azi, decât de foarte puțini.

Omul a ajuns astăzi la un alt nivel moral și intelectual și tocmai pentru ca să fie ridicat și mai sus, i se pun înaintea asemenea cunoștințe, pe care cei chemați, cei pregătiți spiritualizește le vor asimila cu nesăț, cunoștințe care vor contribui a le schimba linia lor de conduită, a le lărgi orizontul concepției lor de viață și natură, pregătindu-i astfel pentru o viață mai bună și mai iubitoare.

Cititorule, citește cu răbdare și atenție această carte de știință și filozofie cerească, care îți va lumina și înălța sufletul tău.

Existența lumilor invizibile

Marii inițiați din timpurile îndepărtate comunicau discipolilor, și marile lumini ale lumii spirituale comunică azi celor chemați, că în natura care ne înconjoară sunt o mulțime de materii eterice, de diferite grade, a căror finețe este atât de mare încât simțurile noastre nu ni le pot revela. Aceste materii sunt animate de unde vibratorii, altele decât cele ce animă materia vizibilă, pipăibilă, că în sânul acestor materii există o infinitate de viețuitoare, de aceeași compoziție ca și mediul în care trăiesc.

Aceste afirmațiuni, ca și multe altele, sunt primite azi de lumea savantă cu neîncredere, ba chiar cu ironie, invocând motivul că de ce nu li se poate arăta existența acestor materii și forțe, de ce nu pot fi văzute, auzite, pipăite de toți oamenii?

La această întrebare se răspunde: lumea hiperfizică cu materiile și forțele ei nu poate fi văzută, simțită, lua cunoștință de existența ei, pentru că oamenii, deocamdată, nu au la dispoziția lor decât organe de simțuri necesare lumii fizice.

Se mai adaugă: e drept că tot omul are în ființa lui, pe lângă organele de simțuri fizice, și alte simțuri, ce se impresionează de prezența materiilor invizibile și ale ființelor acestor medii hiperfizice, dar aceste simțuri dorm, stau latente în ființa noastră. Numai atunci când aceste simțuri superioare vor fi puse în activitate, chemate la viață, numai atunci, omul va putea deveni

un medium și va auzi, simți, vedea și alte materii și alte ființe, animate de alte forțe, decât cele fizice.

Se petrece, cu alte cuvinte, în lumile hiperfizice, ceea ce se petrece cu omul născut orb. El va auzi sunetele, va simți cald sau rece, va pipăi lucrurile moi sau tari din lumea fizică, dar nu va avea nici o idee de ce e roșu, albastru sau verde. În mintea lui peisagiile, perspectivele, culorile nu au posibilitatea să se definească, pentru că nu a avut niciodată un organ capabil de a primi vibrațiunile luminii, care, sosite la creier, să se transforme în noțiuni de culori și forme. În mintea orbului din naștere, asemenea lucruri nu provoacă nici o noțiune corespunzătoare, și cu toate că el nu le vede, ele totuși există.

Faptul că cea mai mare parte din omenire nu vede ființele, materiile din lumile hiperfizice, nu este un argument că ele nu există.

Dacă prin o minune sau operație, orbul din naștere ar căpăta vederea, la început n-ar pricepe nimic, ar rămâne uluit, dar încetul cu încetul, făcându-și educația vizuală și inițială a imaginilor sosite la creier, ajunge să ia pe deplin cunoștință și de acest domeniu necunoscut lui până atunci.

Același lucru cu oricare dintre oamenii care ar căpăta vederea spirituală. Dacă grație unor evenimente neprevăzute, unei educații speciale, omul ar ajunge să-și dezvolte simțurile superioare ale lumilor supra-fizice, el ar vedea forme și ar auzi sunete pe care nu le înțelege la început, dar încetul cu încetul, obișnuindu-se cu ele, va începe să le distingă unele de altele, să le înțeleagă.

Pentru cunoașterea acestei lumi invizibile se cer ani de zile de observații și o continuă educație.

Lucrurile se petrec ca în lumea fizică. Toți oamenii au ochi. Toți văd lucrurile și ființele, dar oare toți cunosc natura lor, funcțiunea și rostul lor în angrenajul universului? Trebuie ani de studii ca să le cunoști, să le deosebești, să le știi rostul în decorul cel vast al naturii.

S-a răspuns de unii oameni. „Deoarece noi, deocamdată, nu putem să simțim, să auzim sau să vedem aceste lumi invizibile, înseamnă că nu e timpul ca să le cunoaștem. Când va veni vremea, se vor dezvolta treptat și simțurile supra-fizice din noi și atunci cu ajutorul lor vom lua cunoștință de ele. La ce bun, dar, să ne batem capul cu ele de pe acum. Să terminăm cu de-

plina cunoaștere a lumii fizice și apoi omenirea va trece și la cunoașterea acelor lumi necunoscute”.

Argumentul este puternic în aparență, greșit însă în fond, și iată de ce. Să presupunem că va trebui să plecăm neapărat într-o țară îndepărtată. Ei bine, se cade atunci, ca din vreme să căutăm a cunoaște condițiunile în care avem să trăim acolo, mediul și influența lui asupra noastră. Evident că, atunci când ne vom duce acolo, ne vom adapta, vrând nevrând, aceluia mediu, dar oare nu este mai bine ca din vreme să cunoaștem toate noile condiții, ca să ne preparăm pentru ele? Evident că da.

Așa fiind, nu numai că nu este de prisos, dar chiar se impune ca să cunoaștem aceste lumi invizibile, pentru că dacă le vom ști din vreme, când vom dezbrăca haina de carne, trupul fizic, și vom pătrunde în aceste lumi, unde ne vom desfășura existența în noi forme de viață, să știm cum să ne comportăm, iar nu ani și ani să bâjbăim în neștiință și să pierdem astfel o vreme îndelungată până să ne obișnuim din nou cu noua patrie a sufletului nostru, și totuși veche, din veșnicia veacurilor fără număr.

Dar, în afară de acest motiv esențial, se cade să luăm cunoștință de aceste lumi și pentru faptul că, ceea ce vedem pe pământ nu este decât efectul unor cauze care se află în lumea invizibilă. Așa de exemplu: un om simplu vede cum telefonul transmite vorbirea de la un loc la altul, vede cum tramvaiul se mișcă pe străzi încolo și înapoi, vede efectul, dar cauza care le mână, le face să funcționeze, electricitatea, nu o vede, nu o cunoaște. Același raport este și între lumea fizică și cea hiperfizică. Noi nu vom putea ajunge a cunoaște pe deplin lumea fizică, lumea efectelor, până nu vom avea cunoștințe și de lumea invizibilă, hiperfizică, care e domeniul cauzelor tuturor fenomenelor, lucrurilor și ființelor pe care le vedem pe pământ.

Ori de câte ori o chestiune este complicată prin natura ei, se cade a se veni cu exemple cât mai numeroase. Un arhitect care a decis să facă o casă, nu va îngrămădi material peste material, fără nici o ordine, fără necesitate și în cantități de prisos. El își pune în funcție mintea, gândirea, imaginația, își croiește în minte o formă de casă, cu o distribuție anumită, cu anumite dimensiuni și aspecte. După aceea caută să aștearnă pe hârtie ceea ce croiește mintal și încetul cu încetul, urmărindu-și imaginația, face pe hârtie un plan. După acest plan se începe construcția, care va fi realizarea fizică a unei concepțiuni. Cu alte

cuvinte, întâi a fost o creațiune mintală, ideală, apoi a fost realizarea ei într-o imagine, într-o formă așternută pe hârtie, formă și plan, și în fine, realizarea ei în lumea fizică, cu material fizic.

Ideea aparține lumilor divine; imaginea, forma aparțin unor lumi ceva mai inferioare, lumilor astrale, iar construcția fizică aparține lumilor fizice.

Casa, opera fizică, este trecătoare, pieritoare. Un foc, un cutremur, o poate rade de pe fața pământului. Planul așternut pe hârtie se poate prăpădi și el, dar arhitectul are în mintea lui imaginea casei, care nu se va prăpădi niciodată. Omul fizic care a creat-o va pieri și el, dar imaginea, creațiunea lui mintală va dura în vecii vecilor, în lumile invizibile, unde s-a imprimat ca și pe o placă fotografică. În adevăr, tot universul este plin de o sumă de materii extra eterate, numite fluide. Aceste fluide au, între alte însușiri, calitatea de a fixa pe ele imaginile, ideile emise de oameni, îngeri, supra-îngeri etc. Cu alte cuvinte, în spațiile infinite sunt arhivele naturii, unde se imprimă toate gândurile, toate evenimentele, toate sentimentele omenirii, fie încarnate, fie dezîncarnate.

Tot ce e pe pământ – aer, apă, munți și câmpii – flora și fauna, totul influențează omul. Dar, în afară de aceste influențe ale lumii vizibile, se exercită asupra fiecăruia din noi influențe și mai mari, și mai puternice, ale lumilor invizibile. Noi suntem așa cum suntem, la un moment dat, atât pe cât a lucrat mediul vizibil și invizibil asupra noastră și pe cât a putut lucra spiritul nostru, stăpânul corpului nostru, potrivit evoluției sale.

Să nu credem că știm tot ce ne înconjoară, chiar în lumea asta pipăibilă, vizibilă, pe care o cercetăm cu simțurile noastre. Nu.

Se petrec în această lume fizică o mulțime de fenomene pe care simțurile noastre mărginite nu ni le fac cunoscute și de care noi rămânem neștiutori. Așa de exemplu, se află înaintea noastră o statuie. Undele luminoase căzute pe această formă se reflectă de la statuie și vin la ochii noștri, de unde sunt transmise la creier și în definitiv la suflet și prin ajutorul lui, conștiința noastră (spiritul) traduce aceste vibrații în culoare și formă. Dar oare știm noi tot despre această lumină? Nu, și iată de ce: se știe că lumina care scaldă cu vibrațiile ei fața pământului nu vine de la soare. Dacă facem să treacă prin prismă o rază de lumină, vom vedea că ea se desface în mai multe fâșii colorate, care, dacă cad pe un ecran, ne dau spectrul solar compus din

șapte culori: roșu, portocaliu, galben, verde, albastru, indigo și violet. Atât vedem cu ochii noștri, și cu toate acestea, adevărul este că fâșia de lumină mai dă naștere, trecând prin prismă, și la alte culori, unele înaintea roșului și altele în urma violetului.

În adevăr, să punem o lupă în dreptul golului dinaintea roșului. Așezăm în focarul acestei lentile o bucată de fosfor, ei bine, vom vedea că fosforul se aprinde, pentru că razele obscure, pe care ochiul nostru nu le vede, trecând prin lentilă s-au concentrat, s-au manifestat sub formă de căldură care a dat foc fosforului. Cu alte cuvinte, există înaintea roșului unde vibratorii producătoare de căldură.

Dacă acum punem la finele spectrului un paravan și alături de el o placă unsă cu o soluție de cianură de potasiu, vedem cum această placă se va lumina sub acțiunea razelor ultraviolete.

Prin urmare, sunt în razele soarelui culori infraroșii și ultraviolete, pe care ochii noștri nu le pot vedea. Sunt invizibile, dar ele există.

Și după cum ochiul nostru nu poate vedea decât numai într anumite limite, același lucru se petrece și cu urechea noastră. Noi nu auzim decât sunetele produse în aer între 32 – 36.000 de vibrațiuni pe secundă. Or în natura fizică care ne înconjoară se produc sunete mai superioare decât cele de 36.000 și mai grave decât cele 32, dar urechea noastră nu le percepe, nu le aude, ca și cum n-ar exista.

De aici, tragem concluziunea că noi suntem scăldați de toate părțile de vibrațiuni, unele transmise prin aer, altele transmise prin eter, de care însă nu avem cunoștință, pentru că nu avem organe potrivite lor spre a le primi.

Bunăoară electricitatea, ale cărei unde se transmit prin eter, are de la 1.046.000 până la 35.000 milioane vibrații pe secundă. Ei bine, circuitul electric care se scurge pe firele electrice nu se vede de ochiul nostru, pentru că vibrațiile lui sunt foarte numeroase, dar dacă curentul acesta întâmpină o rezistență în drumul lui, un fir de cărbune, de exemplu, atunci numărul vibrațiilor prin eter se multiplică, firul devine luminos și ochiul nostru vede lumina, când numărul vibrațiilor se cuprind între 350 milioane – 760 milioane de vibrațiuni pe secundă.

Până în prezent se cunosc 63 categorii de vibrațiuni, din care fac parte undele hertziene, undele supra x, undele nancy, undele y etc. din acestea noi nu putem avea cunoștință decât de opt

categorii, prin urmare, avem cunoștință de prea puțin.

Să presupunem că nervul optic n-ar avea sensibilitatea de azi, atunci desigur n-am putea avea nici o cunoștință de lumina soarelui. Atmosfera din jurul nostru ar fi întunecată. Să presupunem acum că nervul ochiului ar fi impresionabil de undele electrice, atunci noi am vedea totul în jurul nostru, grație luminii emisă de electronii care ne înconjoară de toate părțile și în acest caz n-ar mai fi noapte și zi pentru noi, ci o continuă ziua, atâta vreme cât electronii vor fi mânați mereu în vârtejul infinit de repede al mișcărilor lor rotatorii și revoluționare.

Ei bine, având în vedere acest principiu, înțelegem atunci facultatea de a vedea și auzi a unor persoane, numite lucizi, sau cu vederea și auzirea spirituală.

Noi toți primim vibrațiuni din lumea hiperfizică, dar rămânem nesimțitori la acțiunea lor, pentru că conștiința noastră nu răspunde la sosirea lor.

Clarvăzătorii, lucizii, primind aceste vibrațiuni, le înțeleg, conștiința lor ia cunoștință de prezența lor, și ei văd lucruri și ființe, materii și forțe de a căror descriere noi rămânem pe gânduri.

Evident, și între acești lucizi sunt diferite grade: unii văd bineșor, alții bine și alții foarte bine, la fel ca și în vederea fizică ordinară. Pentru acești oameni, vederea în lumea invizibilă este un act involuntar. Privesc și văd. Ei pot vedea și cu ochii deschiși și cu ochii închiși, ceea ce denotă o independență între vederea fizică și cea spirituală. Ei văd cartea pe care o au în mână, dar în jurul ei, prin ea și dincolo de ea văd lumea invizibilă.

În această lume, luminoasă prin ea însăși, prin care circulă valuri de materii subtile, se vede o mișcare grozav de repede și în toate direcțiunile.

Prin urmare, lumea invizibilă este și ea materială; animată de numeroase forțe care se desfășoară conform unor anumite legi.

Aceste materii sunt de diferite densități, formate fiecare din particule eterice de anumite dimensiuni și constituțiuni, materii ce sunt dispuse unele deasupra altora, conform ființei lor, dar în același timp pătrunzându-se rând pe rând, cele mai fine pe cele mai masive, sau cu particule mai mari.

Vom descrie aceste materii dispuse în zone diferite, unele deasupra altora, în decursul viitoarelor capitole.